

19 Δεκεμβρίου 2021

Πρωτ. π. Σπυρίδων Βασιλάκος: Οι επιστολές του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia](#)

Μέσα από τις επιστολές αποκαλύπτεται η καθαρότητα της ψυχής του και η πνευματική του κατάσταση. Και ακόμα και μέσα από επιστολές που φαίνεται ότι αφορούν μικρά γεγονότα, αντιλαμβάνεται κανείς το μεγαλείο του αγίου.

Ομιλία με θέμα «Γράμματα από την αγάπη: Επιστολές Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας και Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 15 Δεκεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισα.

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Οπ. Σπυρίδων, παρουσίασε στην ομιλία του επιστολές του αγίου Νεκταρίου, μέσα από τις οποίες αποκαλύπτεται η καθαρότητα της ψυχής του και η πνευματική του κατάσταση. Και ακόμα και μέσα από επιστολές που φαίνεται ότι αφορούν μικρά γεγονότα, αντιλαμβάνεται κανείς το μεγαλείο του αγίου.

Η πρώτη επιστολή του αγίου στην οποία αναφέρθηκε ο π. Σπυρίδων, απευθύνονταν στον Αρχιεπίσκοπο Σιναίου. Αφορούσε το αίτημα ενός Αιγύπτιου μουσουλμάνου αμαξά, που είχε κληθεί από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας να παραχωρήσει τις

άμαξες του, για την κηδεία ενός Ορθοδόξου Ιταλού και δεν είχε πληρωθεί, γιατί ο κληρικός που είχε αναλάβει την πληρωμή και ανήκε στην Μονή Σινά, είχε στο μεταξύ κοιμηθεί.

Ο άγιος, ακούγοντας τον πόνο αυτού του ανθρώπου, προσπαθεί γράφοντας επιστολές, να αποδοθεί στον άνθρωπο αυτόν, το ποσό που του ανήκε. Άκουσε την κραυγή και το παράπονο του και είδε τα δάκρυα του.

«Τα δάκρυα είναι η γλώσσα της καρδιάς, ο πόνος της ψυχής που πολλές φορές υγροποιείται. Και ο άγιος είδε τα δάκρυα, που είναι αποκάλυψη του πόνου της ψυχής αυτού του ανθρώπου, αλλά ακούει και την κραυγή του, που είναι η γλώσσα της καρδιάς του.

Την λεπτότητα του Θεού, που βλέπει τα δάκρυα και τον πόνο και ακούει την κραυγή του ανθρώπου, την αποκτούν μέσα από τη σχέση τους με τον Θεό και την υιοθετούν μέσα από την κοινωνία τους, και οι άγιοι μας.»

Ο άγιος, μέσα από την διαμαρτυρία του φτωχού αμαξά, συνέχισε ο π. Σπυρίδων, βλέπει την κατάσταση της ζωής του, την αδικία, το παράπονο και δεν μπορεί να τα αφήσει έτσι. Στέλνει επιστολή στον Αρχιεπίσκοπο Σιναίου, και προσπαθεί από την άλλη πλευρά, να παρηγορήσει τον αμαξά.

Στην επιστολή του ο άγιος, αναφέρει ότι πρέπει να αποδοθεί το μικρό ποσό που οφείλονταν, σε αλλογενή και αλλόθρησκο, όπως γράφει. Χρησιμοποιεί αυτές τις λέξεις ο άγιος, για να μη νιώσει ο άνθρωπος αυτός, ότι οι χριστιανοί δεν καταλαβαίνουν και δεν νιώθουν, ότι αδικούν. Θα πρέπει το γεγονός αυτό να γίνει μία γέφυρα, ώστε κάποια στιγμή ο άνθρωπος αυτός, να μπορέσει να έρθει στην αλήθεια.

«Ο άγιος ήταν πάντοτε φτωχός, και γι' αυτό δεν μπορούσε να του το δώσει ο ίδιος το οφειλόμενο ποσό, παρότι ήταν μικρό,. Βρισκόταν πάντοτε σε ένδεια και γεμάτος πίστη στην πρόνοια του Θεού. Και ζούσε διαρκώς μέσα σε αυτό το θαύμα, της πίστης της δικής του που πάντοτε συναντούσε την πρόνοια του Θεού.

Βλέπουμε μέσα από την επιστολή και το γεγονός αυτό, την αγάπη του και το ενδιαφέρον του, να δικαιωθεί ο άνθρωπος, όχι μόνο υλικά, αλλά να γίνει η αιτία το γεγονός, να δικαιωθεί και πνευματικά, αγαπώντας τον Χριστό.»

Ο άγιος Νεκτάριος, προχώρησε ο π. Σπυρίδων, αλληλογραφούσε και με κάποιους ετεροδόξους και τους στέλνει τα συγγράμματα του. Το πρώτο σύγγραμμα που στέλνει, είναι η «Ορθόδοξος Ιερά Κατήχησις», και το επόμενο είναι το «Προσευχητάριον Κατανυκτικόν».

Δεν στέλνει τυχαία αυτά τα συγγράμματα, πρόσθεσε. Σε αυτούς τους ανθρώπους έβλεπε μία αναζήτηση, έναν πόθο για την αλήθεια. Οπότε τους στέλνει το πρώτο βιβλίο, γιατί πρέπει πρώτα να μάθουν την αλήθεια, και το δεύτερο γιατί πρέπει να αποκτήσουν πόθο για την αλήθεια.

Ο άγιος ήθελε όλοι οι άνθρωποι να γνωρίσουν Αυτόν που γνώρισε και αγάπησε, να συναντήσουν, να συνδεθούν και να κοινωνήσουν με τον Χριστό και προσευχόταν γι' αυτούς. Έβλεπε σε όλους, προϋποθέσεις σωτηρίας, αρκεί να γνωρίσουν και να ποθήσουν την αλήθεια και να κοινωνήσουν τον Χριστό, μπαίνοντας στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Στις επιστολές του προς τους ετεροδόξους, αναπτύσσει με ακρίβεια τις δογματικές αλήθειες της πίστεως. Αποφεύγει όρους φανατισμού και λέξεις εμπαιξιάς. Είναι προσεχτικός, διακριτικός, ευγενικός, ποτέ υποχωρητικός σε θέματα πίστεως και με πολύ αγάπη προσφέρει την αλήθεια. Οι επιστολές του έχουν ευγένεια, διάκριση, αλήθεια και ευθύτητα.

«Εάν πραγματικά αγαπάς και ενδιαφέρεσαι ο άλλος να ενωθεί με τον Χριστό και να σωθεί μέσα από αυτήν την ένωση και κοινωνία, θα πρέπει να του πεις την αλήθεια. Δεν υπάρχει αγάπη χωρίς αλήθεια και δεν υπάρχει πραγματική αλήθεια, χωρίς αγάπη.

Ο άγιος τους προσφέρει την αλήθεια. Άλλωστε, μόνο αυτή η αλήθεια μπορεί πραγματικά να ελευθερώσει, να θεραπεύσει, να λυτρώσει και να σώσει τον άνθρωπο.»

Ακολούθως ο π. Σπυρίδων, αναφέρθηκε στις επιστολές του αγίου, προς τις μοναχές του Ησυχαστηρίου της Αγίας Τριάδος στην Αίγινα. Οι επιστολές αυτές, όπως είπε χαρακτηριστικά, είναι ποτάμια, ρέει μέσα από αυτές η αγάπη του, η πρόνοια του, η διάκριση του, η πίστη του, η λατρεία του, η ταπείνωση και η καθαρότητα του.

Και μάλιστα συμπλήρωσε, οι επιστολές του αγίου είναι «προδότες»! Χωρίς ο ίδιος να το καταλάβει, προδίδουν την εσωτερική του ζωή και την φωτισμένη του ψυχή.

Μέσα στις επιστολές του, φαίνεται και η ισορροπία την οποία έχει ως άνθρωπος. Η συγκρότηση της προσωπικότητας και η ισορροπία της ψυχής, είναι

χαρακτηριστικά αγιασμένης ζωής.

«Ήθελε οι μοναχές να μεταφέρουν το πνεύμα μέσα στο οποίο ζούσαν, και στις οικογένειες τους. Τις αποτρέπει πάντοτε από τις ακρότητες. Στεκόταν με σεβασμό, ευγένεια και γλυκύτητα απέναντι στην Γερόντισσα οσία Ξένη, το παιδί του που ο ίδιος είχε αναστήσει πνευματικά και είχε οικοδομήσει.

Ζύγιζε πρώτα τα δυνάμεις τους, να μην κάνουν υπερβολές, φτάνει στο σημείο να δώσει ιδιαίτερη σημασία στην υγεία. Στέκεται τόσο ανθρώπινα, για να μπορέσει να τις οδηγήσει σε θεϊκά επίπεδα. Διακριτικά και ευγενικά, οικοδομεί τις βάσεις τις πνευματικής ζωής.

Σέβεται απόλυτα τον άνθρωπο, δεν θέλει να τον ισοπεδώσει, αλλά να χαριτωθεί, να καλλιεργηθεί, να πιστέψει, να αγαπήσει, να συγχωρήσει, να συνδεθεί με τον Χριστό, αυτό ενδιαφέρει τον άγιο.»

Ο άγιος στις επιστολές του, γράφει πολλές φορές για την προσευχή, λέγοντας ότι η προσευχή είναι αδιάλειπτη μνήμη του Θεού. Είναι προσευχόμενος άνθρωπος κι αυτό που καταθέτει, είναι η εμπειρία του, αυτό που έχει ζήσει από την προσευχή.

Πολλές φορές, όπως τόνισε ο π. Σπυρίδων, μπορεί ο άνθρωπος να μην λέει λόγια, αλλά και μόνο ότι σκέφτεται διαρκώς τον Θεό, αυτό ο άγιος Νεκτάριος, όπως και πολλοί Πατέρες, λένε ότι είναι προσευχή. Βάζοντας τον Θεό μέσα στον λογισμό του, καθαρίζει και θεραπεύει τον λογισμό.

Κι όταν σκέφτεται τον Θεό, θα σκεφτεί και την Παναγία και τότε επηρεάζεται από την παρουσία Της, όλο το είναι του. Θα βάλει στην σκέψη του και τους αγίους, την ζωή τους. Και αυτομάτως θα καθαριστεί η διάνοια, θα ελαφρύνει ο νους, θα φωτιστεί όλος ο άνθρωπος.

Και ο άγιος συνεχίζοντας να μιλάει για την προσευχή, γράφει ότι είναι προσπάθεια να πλησιάσει ο άνθρωπος το πραγματικό κέντρο της ζωής του, που είναι ο Χριστός. Είναι τροφή ψυχής και σώματος κι όταν τρέφεται το πνεύμα, διοχετεύει την δύναμη της πνευματικής τροφής και στο σώμα.

«Οι επιστολές του αγίου γράφονται από την αγάπη του για τον άνθρωπο και καταθέτει την εμπειρία του. Βλέπουμε έναν άνθρωπο, που επειδή έχει αποκτήσει κοινωνία με τον Θεό, ναγκαλιάζει όλον τον άνθρωπο, και την παραμικρή ανάγκη. Δεν αφήνει τίποτα έξω από την αγάπη του. Δίνει τα πάντα και μέσα από αυτά, δίνεται και ο ίδιος.»

Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

[Πρωτ. π. Σπυρίδων Βασιλάκος: «Γράμματα από την αγάπη»](#)